

12

TRONG lúc tiềm thủy đình tiến về phía tây nam qua biển Friday Sound trực chỉ eo biển Ross, tôi mặc bộ áo quần khô mà người bồi tàu của Thomas đưa cho tôi rồi ngồi xuống trong phòng sĩ quan với Monique và Colin Andrews. Monique ngồi bên cạnh tôi và im lặng nắm lấy bàn tay của tôi.

Andrew chợt bảo :

— Dunbar, tôi rất ân hận về chuyện em ông. Nhưng thật tình Thomas không thể làm sao khác hơn. Độ ít phút nữa tàu sẽ trôi lên mặt nước sau khi qua khỏi eo biển Ross. Mình sẽ ngừng lại ở đó tới lúc trời sáng nếu cần.

— Cám ơn ông, tôi hiểu. Ông đã cho gửi thông điệp đi ?

— Phải. Rất nhiều chuyện đều tùy thuộc vào đó.

Tôi nói :

— Tất cả sẽ không ích lợi gì, trừ phi Ted đã làm hư được hệ thống điều khiển của tất cả các hỏa tiễn. Các hỏa tiễn này đã được dự trù tự động phóng lên nếu tủ điện hoặc đài kiểm soát bị phá hủy. Phải nói chuyện đó cho họ biết.

Thomas bước vào phòng với cặp kính lớn loại đặc biệt có thể giúp người mang trông thấy rõ mọi vật trong bóng tối.

Ông ta loãn báo :

— Hiện giờ mình đang ở trên mặt biển. Ngay phía bắc của eo biển, cách mút tận cùng phía nam của Saint Sudra vào khoảng năm dặm. Quý vị có muốn lên trên boong để nhìn hòn đảo một lần cuối cùng ?

Chúng tôi cùng đi theo ông ta tới chỗ đặt tiem vọng kính rồi leo thang để lên boong tàu ở trên cùng.

Đêm đã quang đãng trở lại. Tôi có thể trông thấy khi mắt đã quen với bóng tối ở bên ngoài. Cơn mưa lưa thưa đã ngừng hẳn và tất cả các vì sao đều hiện ra trên nền trời. Tôi có thể trông thấy Sao Bắc Đẩu cao hơn hẳn mọi khi tôi vẫn thường thấy. Gió đã trở nên mát. Những làn sóng bạc đầu khởi sự nổi lên trên mặt biển Friday Sound đen thẫm. Dù đã mặc áo ấm tôi vẫn run mình. Monique nhìn tôi với vẻ lo lắng khi nàng cảm thấy cánh tay của tôi đang run sát bên mình nàng. Nhưng trời đâu có lạnh. Tôi có cảm giác tựa hồ người ta đã chích thuốc mê vào đẫy trong người tôi và cắt trái tim của tôi ra ngoài.

Tôi bảo nàng :

— Anh không sao hết. Chỉ buồn chán.

Saint Sudra chỉ còn là một vết sáng mờ về phía bắc. Hòn đảo cao dần lên về phía bắc, từ chỗ đất nổi liền với nước ở phía nam cho tới những bờ đá cao trên lâu đài Kinnoul chung quanh Stersness Barr. Tôi có thể trông thấy ánh đèn lơ mờ chiếu lên từ vịnh Geutry, và xa hơn nữa là ánh sáng chói lòa trước mặt tòa lâu đài.

Thomas đưa cho tôi một cặp ống nhòm loại đặc biệt để dùng ban đêm. Đây là một thứ rất tốt. Tôi có thể nhìn kỹ quang cảnh của bến tàu. Chiếc *Star of Aden* đã rời khỏi

hải cảng. Tôi có thể trông thấy các ngư lôi định di chuyển trong vịnh. Tim tôi đập loạn lên một hồi khi tôi chợt trông thấy một chiếc đang chạy nhanh về phía cửa biển hướng ra khơi. Đúng lúc đó một giọng nói vang lên trong bộ máy truyền tin tôi đang đeo quanh vai.

— A lô, Stuart ?

Tôi vội vàng bấm nút vi âm và gọi lớn như hét :

— Ted ! Chú đang ở đâu đó ?

Ted trả lời :

— Vẫn còn ở trong đài kiểm soát. Em sợ quá, anh Stuart à.

Tôi xoay ống nhòm khỏi chiếc tàu vừa cho tôi một chút hy vọng trong chốc lát, và hướng về phía căn cứ hỏa tiễn. Khung sáng nhỏ xíu hình chữ nhật hiện ra khá rõ.

Ted nói tiếp :

— Có một vài chuyện rắc rối. Em đã hạ được hai tên hề, nhưng bọn chúng đã tăng viện khá đông. Hai bên vừa mới bắn nhau một trận toi bời, nhưng em vẫn không hề gì. Bây giờ thì tên đầu sỏ đã đến. Em có thể trông thấy Anson ngồi trong một chiếc xe Jeep ở bên ngoài. Em tiếc đã không đánh vào đầu y mạnh tay hơn một chút.

Tôi chưa kịp đáp thì bỗng nghe giọng của Anson vang lên trong băng tần chúng tôi đang sử dụng. Giọng nói này mạnh hơn giọng của Ted, có lẽ bởi vì ông ta đang dùng một máy truyền tin lớn hơn đặt ngay trong chiếc Jeep.

Ông ta bảo :

— Dunbar, ông có ba mươi giây để ra khỏi nhà trước khi chúng tôi khai hỏa bằng súng bốn mươi ly và bắn sụp bức tường này ông sẽ không bị gia hại nếu ông chịu đi ra lúc này. Chúng tôi chỉ giữ ông làm

một con tin.

Ted nói :

— Đừng có điên khùng. Tôi có thể chờ đợi lâu bao nhiêu cũng được.

Tôi chen lời với máy truyền tin của mình :

— Anson. Đây là Stuart Dunbar. Các lực lượng vô trang đang trên đường tới Saint Sudra. Nếu ông muốn có hy vọng còn sống cho tới lúc trời sáng, thì hãy để cho em tôi rời khỏi nơi đó.

Anson đáp :

— Dunbar, tôi xin cảm ơn về lời khuyên quá tử tế của ông. Tiếc thay chúng tôi không thể lãnh ý được. Chúng tôi hy vọng sẽ có một máy vô hiệu hóa khác vào lúc trời hừng sáng.

Ted bảo :

— Stuart, em cảm ơn anh đã cố gắng tìm cách giúp đỡ em. Anh nên chạy tránh xa nơi đây ngay tức khắc, nếu anh có thể nói cho cấp chỉ huy chịu nghe lời. Và phải lặn xuống thật sâu.

Tôi không khỏi có một cảm giác quái dị khi đứng trên boong của chiếc *Venturer* trong đêm tối đầy gió lạnh và nghe những tiếng nói phát ra từ một khung ánh sáng nhỏ xíu hình chữ nhật cách thật xa.

Monique bỗng thở hồn hèn và nắm chặt cánh tay của tôi. Andrews nhảy tới lan can của boong tàu.

Ông ta chỉ thốt lên hai tiếng :

— Chúa ơi !

Tôi sững sờ nhìn về phía căn cứ hỏa tiễn sáng rực. Phía trên ánh đèn là một vật có chiếc đuôi đang cháy đỏ, từ từ vươn lên. Trong lúc chúng tôi cùng nhìn, vật

kia bắt đầu gia tăng tốc độ và rẽ đường phóng vào trời đêm đen, ngọn lửa cháy sau đuôi chiếu sáng cả vùng trung tâm của Saint Sudra.

Monique thì thầm bên tai tôi :

— Cái gì vậy, anh ?

Tôi nói :

— Một chiếc hỏa tiễn. Anh không hiểu vì sao, nhưng đúng là một chiếc hỏa tiễn.

Andrews lầm bầm :

— Cầu xin Chúa che chở cho Edinburgh. Chắc đạn bốn mươi ly của Anson đã bắn trúng vào một tủ điện.

Tôi lắc đầu.

— Không phải. Nếu thế thì tất cả hỏa tiễn cùng phóng lên, chứ đâu phải chỉ có một.

Chúng tôi chăm chú nhìn cái đuôi cháy sáng đang nhỏ dần trên vòm trời đen.

Thomas chợt nhảy lên.

— Nó không chạy theo quỹ đạo, mà cứ phóng thẳng lên trời !

Ông ta nói chưa dứt lời thì cái đuôi lửa của hỏa tiễn vụt tắt như một ngọn đèn cây bị gió thổi mạnh.

Gần như ngay lúc đó, phần giữa của hỏa tiễn nổ tan. Tôi như có thể trông thấy bàn tay đang đặt lên nút 'phá hủy' trong đài kiểm soát, để điều động cho hỏa tiễn tự phá hủy giữa lúc bay.

Một vài tia lửa bay tung ra trên nền trời. Chỉ có một chấm sáng vẫn tiếp tục trèo thẳng lên trong một giây rồi mới bắt đầu rơi xuống. Trong một thứ ánh sáng màu vàng cam phát ra sau tiếng nổ, xuyên qua cặp ống nhòm, tôi có thể trông thấy chiếc dù trắng nhỏ xíu trong lúc chấm sáng

tắt ngấm. Bầu không khí im lặng trên boong tàu tựa hồ có thể sờ mó được trong lúc chúng tôi chăm chú nhìn.

Tiếng nói của Ted cắt ngang sự im lặng, vang ra từ chiếc máy truyền tin nhỏ bên hông tôi :

— Stuart, nếu anh vẫn còn nghe tiếng em, xin anh cho em gửi lời thăm Ba và Laura. Và cả Amada cùng lũ trẻ. Vĩnh biệt Stuart. Vĩnh biệt Monique.

Rồi Ted tắt máy. Monique khóc nức nở và vùi mặt vào vai tôi.

Andrews chợt bảo :

— Hãy quay lưng lại ngay ! Nhắm kín mắt, tới bao giờ tôi cho biết mới được mở ra.

Chúng tôi liền quay lưng về phía chiếc dù đang lao đao rơi xuống. Tôi nắm chặt song sắt của lan can tàu đến nỗi bàn tay đau điếng. Cánh tay phải của tôi ôm lấy Monique để giữ cho nàng đứng vững trong cơn khóc mủi mẫn.

Rồi một luồng ánh sáng lóe ra, sáng tới mức độ tôi có thể thấy rõ qua đôi mí mắt đã khép chặt. Monique rú lên một tiếng khủng khiếp. Tôi siết mạnh người nàng.

— Cái gì vậy ?

Tôi không trả lời nàng, mặc dầu tôi đã biết đó là gì. Tôi đã trông thấy luồng ánh sáng có thể làm mù mắt này tại Bikini, ở cách một khoảng rất xa, qua một cặp kiếng đen.

Tôi biết đó là gì. Đó là tiếng nổ của tử thần. Đó là giây phút tận thế. Đó là một mảnh của mặt trời rơi xuống quả đất. Đó là hành vi chuộc lỗi của Edward Dunbar. Đó là ngày tàn của Saint Sudra.

Qua tiếng gào trong tai tôi, tôi chỉ có thể nghe được tiếng chuông rung báo hiệu tiềm thủy đình sắp sửa lặn xuống biển.

Chúng tôi gần như nhảy xuống thang. Cánh cửa đóng sầm lại và được siết chặt ngay sau khi chúng tôi vào trong tàu.

Ngay trước khi làn sóng chấn động đánh vào tàu, trước khi sức nóng chạm vào vỏ thép mỏng mảnh, tôi mới cảm thấy boong tàu bắt đầu nghiêng dưới chân tôi trong lúc chúng tôi lặn xuống để thoát khỏi địa ngục trên mặt biển.